

Jagtkampagne 2012 – ”Gut Landliebe” i Tyskland

Så var det igen tid til, at jagtkammeraterne skulle samles til årets store jagtkampagne, som i år gik til Tyskland, på et sted, som skulle vise sig at være fremragende til formålet: ”Gut Landliebe”. Det var dog bestemt ikke en tilfældighed, at stedet viste sig at være fint, for jagtledelsen havde besøgt stedet et halvt år inden for at sikre sig, at ”Gut Landliebe” havde de rigtige faciliteter

Jeg havde glædet mig rigtig meget til dette arrangement, og som debutant troede jeg, at mine forventninger var ekstra store, men jeg fornemmede, at de øvrige deltagers forventninger også var store, selvom - eller måske snarere fordi - de kendte de mange traditionsrige indslag og de mange overraskelser, som en kampagne indeholder. Da jeg, efter at have pakket alt mit grej (en kampagne er lidt af et udstyrsstykke), endelig var på vej og nåede færgen i Puttgarden, følte jeg, at den lange fest startede. På havnen var vi vel 9 trailere fyldt med heste, og biler proppet til bristepunktet med alskens udstyr til en uges fester og 3 jagter. Randi Mortensen stak mig en oste-klapsammen (hjemmebagt selvfølgelig), andre havde lidt kaffe, og så var stilen lagt – godt kammeratskab, hjælpsomhed og hygge!

Modtagelsen var overrumplende fantastisk – jeg kluklo indvendigt, da jeg trillede om hjørnet med min trailer ind til ”Gut Landliebe” og blev modtaget af komiteen, som alle var i gule færdselsveste påtrykt tydelige titler/arbejdsopgaver. ”Velkommen” gjaldede Chris Winther ud i megafonen, samtidig med at Niels Kattrup rakte en bakke med fyldte portvinsglas ind igennem min åbne bilrude. Jeg blev dirigeret videre ind i gården, hvor de skønne piger Catrine og Chistina Christiansen, som havde fået de mindre kønne titler ”lortepiger” påtrykt deres færdselsveste, stod klar med kost og bør. Inden jeg var kommet ud af bilen, var hesten puttet i boks, traileren rengjort, hestefoder planlagt, fold anvist, værelse tildelt, og videre kunne jeg så trille på dette forrygende samleband til min P-plads. Som lyn og torden stod jeg med Champagne og mumse-lækker kransekage i hånden i den berygtede Danny’s staldbar, der på det tidspunkt bugnede af alskens våde varer – SÅDAN! Som jeg gentagne gange måtte erfare i den kommende uge, var man hurtigt i sin festdragt, som første aften var galla, og så rullede festen derudaf med fine taler og total vild dans til ud på de små timer.

Mandag var dagen, hvor vi skulle på jagt med hunde, noget jeg længe havde glædet mig til at prøve. Hundekoblet, ”Niedersachsen-Meute e.V.” ankom om morgenen i en stor lastbil med gitter for enden, hvor hundene forventningsfulde kiggede ud. Enkelte af vores heste, som tidligere havde prøvet hundejagt, blev noget urolige - måske vidste de, hvad der skulle foregå. Alle var til hest, hundeflokken samlet, og af sted gik det i fuld galop, mens hundene halsede foran os. Hundene blev styret ved hjælp af kæmpe piskesmæld, som hver eneste gang formåede at forskrække både min hest og mig – dér var vi noget uerfarne! Man skulle ikke holde sin faste plads på jagten, som vi jo er vant til i Danmark. Man red dér, hvor det passede, og i det tempo man syntes - dog bag hundene. Det gav derfor ikke mening at have en ridemakker, så man fik hilst på forskellige, når man blev overhalet eller selv gav den lidt gas forbi andre. Alle kom vi drønende over den smukke hedelyng i fuld fart og med brede smil, anerkendende nikkende til hinanden for ligesom at indikere: ” total fed leg vi har gang i!” Jagten blev

afsluttet med en lille fin ceremoni, hvor vi enkeltvis hilste på hundeføreren, som hilste os med ordene ”Waidmanns Heil ”, hvorefter vi takkede med et ”Waidmanns Dank ” og modtog en lille buket bøgekviste med rødt bånd, som resten af dagen pyntede vores jakker - et bevis på at vi havde gennemført en hundejagt. Hundene fik deres velfortjente gevinst, der bestod af en bunke kød, som blev angrebet under nogenlunde styret form. Hjemme igen blev hestene vaskede, nussede og kom så tilfredse på fold. På det tidspunkt var man egentlig mæt af oplevelser, men det var kun begyndelsen på en meget festlig dag/nat. Selvom vi var i september, så havde vi det skønneste sommervejr. Da det jo havde været efterårsvejr hjemme meget af sommeren, føltes det så dejligt og var med til, at vi fik et brag af en sommerfest udendørs på terrassen. Parasollen, som i løbet af dagen havde gjort sit job så fint med at afskærme for solen, fandt senere på aftenen/natten nye anvendelsesmuligheder - noget man næste dag kunne konstatere havde gjort parasollen en anelse skæv, så det er nok bedst at nøjes med at benytte parasoller til det, de er beregnet til! Personalet så lidt trætte ud, når vi skrålende dansede igennem køkkenet med Kastket-Chris forrest. Senere på ugen, hvor stuerne blev omdannet til springbaner med de for hånden værende midler, og vi tonsende rundt på gulvet for bedre at kunne gennemleve dagens jagt, var personalet også lidt trætte i ansigterne – det var dog uden hest, så egentlig kunne de have taget det med ro. Nå ja, festen startede kl. 3 og sluttede kl. 3 – 12 timer er selvfølgelig en pæn lang fest også for personale.

Tirsdag var en såkaldt ”hviledag”, som dog kun adskilte sig fra de andre dage ved, at jagten blev erstattet af en dejlig rolig ridetur, og for de friske var der lidt tid til at kigge sig rundt i omegnen, på ridebutikker eller på andet som kunne have interesse. Tirsdag var også aftenen, hvor Elses berømte/berygtede spilleaften løb af stablen. Som debutant havde jeg ingen anelse om, hvad der skulle foregå, men af alle de gode kammerater fik jeg det fine råd, at det var en god idé, at bære pæne (nogle mente sexede) trusser. Mine bange anelser for spillet blev bekræftet – men en absolut herlig aften blev det, og de mange udfordringer blev rigeligt belønnet med voldsomt mange flotte gaver.

Onsdagens jagt foregik i Ehlbech, en køretur på en lille time fra hotellet. Lastning af heste er total rutine, så selvom 35 heste skulle af sted den morgen, forgik det helt ukompliceret – SEJT! Dagens jagt bestod af nogle gode høje forhindringer, hvor en af de bemærkelsesværdige repriser bestod af 8 spring fordelt på en smuk lang bred skovsti, som lignede en kæmpe allé. Her var der super mulighed for at springe synkront med sin makker. Afslutningsvis fik vi en lille drink i Ehlbech, for derefter at fortsætte festen i rødt på ”Gut Landliebe”. Festen startede med en fuldstændig fantastisk debutantoptræden (stor tak til bestyrelsens beredvillige indstilling), og varede små 12 timer, og hvis nogle mente de skulle tidligt i seng, kom de hurtigt på andre tanker, da de blev overfaldet i deres senge af som altid velmenende jagtkammerater.

Torsdag var endnu en pragtfuld ”hviledag” med dejlig ridetur i det fantastisk smukke hedelandskab. Derefter pudsning og klargøring af rideudstyr til næste dag, ekstra nussen om sin hest, samt fest den hele lange nat. Man oplever mange sjove episoder på en jagtkampagne, men en lille herlig observation gjorde jeg mig flere gange. Når jeg ud på natten gik igennem stalden for lige at se til min elskede jagthest (blot for at konstatere, at den jo havde det skønt) og i stalden stødte på adskillige andre i samme ærinde, fik

man en pudsig fornemmelse af at være på ponyridelejr igen, selvom det for langt de fleste af os hører forgangne tider til.

Fredag var dagen for den sidste jagt på kampagnen, som viste sig at skulle stå i vandets tegn. Jagten foregik endnu en gang i nye omgivelser, Severloh, men denne gang kun en kort køretur. Jagtlæggerne forsøgte at piske en stemning op ved f.eks. at komme med små kommentarer, så som at en redningsvest var en god idé på dagens jagt, for der var mange vandspring, og at det var i dybt vand – ja vel nærmest bundløse søer! Det lykkedes ikke helt at forurolige den erfarne flok jagttryttere. Galop igennem vand og forhindringer i forbindelse med vand er jo bare altid sjovt. Måske har man årets Magasindam i baghovedet og er spændt på, om ens hest bare passerer gennem vandet uden tøven. På trods af – eller måske på grund af - vandets noget mosede lugt, havde ingen problemer med dagens hele tre lange vand passager. Iført jagtuniformen - ”rødt”, denne gang med et stæk af mosevand - startede festen med utallige traditionsrige taler og ærespræmieuddelinger. ”De tre gratier” kom forbi og leverede en top performance, som i alle detaljer beskrev ugens mange hændelser – flot digtet, sunget og fremført! Derudover skal specielt nævnes vinderen af årets jagtkampagnetrofæ, Marian Thomsen Agersted, som på smukkeste vis og til overflod opfyldte samtlige af de ellers uhyggeligt mange jagtkampagne-trofæ-kriterier, som det tog komiteen mindst en time at redegøre for. Jeg skal undlade at komme nærmere ind på disse, men blot konstatere, at det bestemt var den rette vinder. Derefter var festen atter i gang og varede ----- husker det ikke! Flere fik, ligesom de der ikke frakobler deres sikkerhedsvest fra sadlen, udløsning – nu for deres vildeste dansedrømme.

Lørdag gik der totalt ”farvel højskole” i den, à la Drengene fra Angora’s sang ”Kun minderne tilbage”, og som en del af teksten i denne sang, vil jeg også blot afslutte med kort og præcist at sige: ”Fuck, hvor var det fedt”.

Kæmpe tak til jagtledelsen for en perfekt tilrettelagt jagtkampagne, og et meget fint vinglas som minde. Det var en god oplevelse og ”Gut Landliebe”!

Nini Hertz Gufler